

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.928 van 1 februari 2001
in de zaak A. 74.036/XIV-408.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. HUGET,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Kroonlaan 74

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Congolesische nationaliteit, op 17 april 1997 heeft inge-
diend om de vernietiging te vorderen van de beslissing
van 19 februari 1997 van de Vaste Beroepscommissie
voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij
haar beroep tegen de weigering van de Commissaris-
generaal om haar als vluchteling te erkennen, onont-
vankelijk wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 11 maart 1999
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX van Congolese nationaliteit, komt op 23 september 1993 het Rijk binnen en vraagt 's anderdaags om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 9 oktober 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekster tekent tegen deze beslissing op 28 oktober 1996 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 7 januari 1997. Op deze zitting wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, gehoord. Er worden besluiten neergelegd.

1.5. Op 19 februari 1997 neemt de voorzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoekster wegens laattijdigheid onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing rust op volgende motivering :

"Overwegende dat appellante aan de Vaste Beroepscommissie vraagt, vooraleer uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het beroep, de twee volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Arbitragehof :

- 1) Is artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd door artikel 2 van de wet van 10 juli 1996, in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ?
- 2) Is artikel 8, par. 2, laatste lid, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ?

Overwegende dat door appellante beroep werd ingediend op 28 oktober 1996;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 8, par. 2 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 van voormelde wet niet van toepassing is op de aanvragen tot erkenning van de status van vluchteling, ingediend vóór de inwerkingtreding (i.c. 22 oktober 1996) van voormelde wet van 10 juli 1996; dat, zo artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, ingevoegd door artikel 2 van de voormelde wet van 10 juli 1996, niet van toepassing is op het beroep ingediend door appellante, er geen enkele aanleiding bestaat om dienaangaande de prejudiciële vraag vermeld onder 1, te stellen aan het Arbitragehof;

Overwegende dat wat de vraag vermeld onder 2 betreft, het handelt over de beslissing houdende bepaling van de taal van de rechtspleging door de eerste voorzitters gezamenlijk optredend;

Overwegende dat bedoelde beslissing een tussengeschied betrefte dat tot de uitsluitende bevoegdheid van de eerste voorzitters behoort; dat geen enkele

wettelijke bepaling aan de kamer van de Vaste Beroepscommissie aan dewelke de behandeling van het beroep is toegewezen, de bevoegdheid verleent om zich hierover uit te spreken;

Overwegende dat het antwoord op de prejudiciële vraag geen betrekking heeft op de bevoegdheid van de kamer waarbij het beroep aanhangig is en dan ook niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de bestreden beslissing aangetekend met ontvangstbewijs werd verstuurd op 9 oktober 1996 naar de door appellante gekozen woonplaats "Rue Dautzenberg 50, bte 24, 1050 Bruxelles";

Overwegende dat luidens artikel 57/11, par. 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, een beroep moet worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht;

Overwegende dat de kennisgeving geschiedt op het ogenblik waarop de brief wordt aangeboden op het dienende adres (Cass. 16 september 1991, R.W., 1991-92, 885-886; R.v.St. Josse, nr. 23.342, 8 juni 1983, R.v.St. Van Cayzeele, nr. 14.949, 14 oktober 1971, R.v.St., Munir, nr. 60.532, 27 juni 1996; Arbh. Gent, 22 januari 1974, R.W., 1974-75, 677-679);

Dat behoudens tegenbewijs dient aangenomen dat de op woensdag 9 oktober 1996 verstuurd bestreden beslissing werd aangeboden op donderdag 10 oktober 1996 (vgl. R.v.St., Doom, nr. 14.764, 27 mei 1971); dat de stelling van appellante dat de onmogelijkheid voor haar om nog de dag zelf van de aanbidding de brief in het postkantoor te kunnen gaan afhalen gezien de aangetekende brief pas vanaf de volgende dag ter beschikking wordt gehouden, gelijk staat aan overmacht, geen hout snijdt;

Dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kan worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778);

Dat de door appellante aangevoerde "onmogelijkheid" geen overmacht betekent; dat in alle gevallen waarin een aangetekende zending vruchteloos wordt aangeboden ze slechts vanaf de volgende dag ter beschikking ligt in het postkantoor; dat appellante de nodige voorzorgen moest nemen om de afhandeling van de rechtspleging niet te vertragen;

Overwegende dat appellante de schending inroept door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van artikel 2, 40 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, met name een gebrek aan informatie voor wat het begin van de beroepstermijn betreft;

Dat evenwel dient vastgesteld dat de bedoelde weigeringsbeslissing vermeldt, de instantie waarbij het eventueel beroep kan worden ingediend, de vorm

en de termijn; dat de wet geen verdergaande informatieverplichting oplegt; dat men van het Commissariaat-generaal niet kan verlangen dat het van de verplichte vermeldingen die eventueel voor de kandidaat-vluchteling niet duidelijk zouden zijn, omschrijvingen geeft zoals door de rechtspraak en de rechtsleer gevestigd;

Dat de bewering van appellante "dat wat voor ieder bestuurde geldt, nog meer voor de vreemdeling geldt die nog meer kans heeft om de beroepstermijn te negeren" niet kan worden bijgetreden, dat haar bewering geen steun vindt in de wet;

Overwegende dat de laatste dag van de beroepstermijn (dies ad quem) vrijdag 25 oktober 1996 is;

Dat derhalve in acht genomen wat voorafgaat, ambtshalve (vgl. BAERT, J. en DEBERSAQUES, G., Raad van State Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nr. 416) moet worden vastgesteld dat het op 28 oktober 1996 ingediende beroep laat-tijdig is,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 8, § 2, laatste lid van de wet van 10 juli 1996, doordat de eerste voorzitters de taal van de rechtspleging hebben bepaald,

terwijl ze de bijstand van een tolk niet heeft gevorderd, doch dienaangaande enkel uiting heeft gegeven aan een loutere verzuchting; dat ze laat gelden dat het haar bedoeling was zich op de zitting in de Franse taal uit te drukken, dat ze zich enkel tot de tolk zou hebben gericht om één of ander woord, waarvan haar niet onmiddellijk het Franse equivalent te binnenschoot, te vertalen, dat ze zich ook zonder tolk in het Frans verstaanbaar kan maken; dat ze in ondergeschikte orde aandringt op een consultatie van het Arbitragehof in verband met de schending van de artikelen 10 en 11, van de Grondwet door artikel 8, § 2, laatste lid van de wet van 10 juli 1996;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in het beroepsverzoekschrift uitdrukkelijk om de bijstand van een tolk werd gevraagd zodat de eerste voorzitters de zaak naar een Nederlandse kamer hebben kunnen verwijzen, dat het niet volstaat voor de Franse of Nederlandse rechtspleging te kiezen, zonder te bevestigen dat men van de bijstand van een tolk afziet;

2.1.3. Overwegende dat luidens artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de vreemdeling het Nederlands of het Frans als taal van de rechtspleging kan kiezen "indien (hij) verklaart geen hulp van een tolk nodig te hebben" en de eerste voorzitters gezamenlijk de taal van de rechtspleging bepalen wanneer de vreemdeling "niet kiest voor één van deze talen of verklaart de hulp van een tolk nodig te hebben"; dat deze overgangsbepaling inhoudt dat de vreemdeling de taal van de rechtspleging slechts kan kiezen indien hij van de bijstand van een tolk afziet; dat wat de rechtsplegingstaal en de bijstand van een tolk betreft, de beroepsakte in casu volgende vermelding bevatte :

"Il est fait choix du français comme langue utilisée pour toute la durée de la procédure, dont la requérante a une connaissance passive.

La requérante souhaite néanmoins l'assistance d'un interprète parlant le lingala";

dat zo verzoekster voor het Frans als rechtsplegingstaal koos, ze anderzijds te kennen gaf van deze taal slechts een passieve kennis te hebben zodat ze de bijstand van een tolk-Lingala "wenste"; dat ze zodoende aangaf dat ze van het Frans in ieder geval onvoldoende kennis had om volledig zelfstandig in deze taal haar aanvraag voor de Vaste Beroepscommissie te

verdedigen; dat de terzake in de beroepsakte uitgedrukte wens slechts kon begrepen worden als een uitdrukkelijk verzoek om op de terechtzitting door een tolk-Lingala te worden bijstaan; dat van het verzaken van de bijstand van een tolk alleszins geen sprake was; dat de eerste voorzitters op grond van artikel 8, § 2, vierde lid, van 10 juli 1996 dan ook bevoegd waren om gezamenlijk de taal van de rechtspleging te bepalen; dat in de aan het Arbitragehof te stellen prejudiciële vraag afstand werd gedaan; dat het eerste middel moet worden verworpen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel laat gelden dat de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie artikel 57/11, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 schendt, doordat ze aanneemt dat de kennisgeving geschiedt op het ogenblik waarop de brief wordt aangeboden op het dienende adres en dit, ongeacht of de bestemming al dan niet thuis is en ongeacht of hij later de brief, in het postkantoor al dan niet gaat afhalen, terwijl de kennisgeving, in geval van afwezigheid bij de aanbieding door de postbode, plaatsgrijpt op het ogenblik dat de aangetekende zending op het postkantoor wordt afgehaald;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de kennisgeving, zoals door de Vaste Beroepscommissie gesteld, geschiedt op het ogenblik van aanbidding van de brief op het nuttige adres;

2.2.3. Overwegende dat luidens artikel 57/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 14 juli 1987 en 6 mei 1993, het beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen moet worden ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is

gericht; dat de kennisgeving niet geschiedt op het ogenblik van de afhaling van de aangetekende zending op het postkantoor, maar op het ogenblik dat de zending op de gekozen woonplaats wordt aangeboden, wat bij afwezigheid gepaard gaat met het achterlaten in de brievenbus van een bericht van aanbieding; dat de afwezigheid van de geadresseerde op de gekozen woonplaats de termijn om beroep in te stellen niet stuit of schorst; dat meegaan met de stelling van de verzoevende partij zou betekenen dat de duur van de beroepstermijn, die van openbare orde is, wisselt naargelang de ijver waarmee de betrokkenen de aangetekende zending op het postkantoor gaan afhalen; dat de Vaste Beroepscommissie artikel 57/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 juist heeft toegepast; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoevende partij betoogt dat de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet werden geschonden vermits de ontvankelijkheid van haar beroep door de Franse kamers van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet zou zijn betwist, dat deze immers aannemen dat de kennisgeving plaatsgrijpt op de dag van het afhalen van de zending op het postkantoor;

2.3.2. Overwegende dat het de Raad van State enkel toekomt uitspraak te doen over de wettelijkheid van de hem voorgelegde beslissing; dat het middel volgens hetwelk de Franse Kamers van de Vaste Beroepscommissie de wet anders interpreteren, niet dienend is tot staving van het beroep tot nietigverklaring van de thans aangevochten beslissing; dat de Nederlandse Kamer geenszins door deze rechtspraak gebonden was; dat het derde middel niet in aanmerking kan worden genomen;

2.4.1. Overwegende dat in het vierde middel verzoekster aanvoert dat artikel 2, 4/ van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 werden geschonden doordat de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal wat de beroepstermijn betreft vermeldt "le recours doit être introduit dans les quinze jours de la notification qui vous est faite par la présente" zonder het begrip "notification" te omschrijven zodat het niet mogelijk was het beginpunt van de beroepstermijn te bepalen;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de term kennisgeving niet gelijkstaat met kennisname zodat men ten onrechte in de mening verkeerde dat de beroepstermijn slechts een aanvang nam op het ogenblik dat men kennis nam van de beslissing van de Commissaris-generaal;

2.4.3. Overwegende dat krachtens artikel 2, 4/ van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, het document waarmee de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de vreemdeling ter kennis wordt gebracht "o.m. de geldende (beroeps-)termijnen (moet) vermelden"; dat bij ontstentenis hiervan de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang neemt; dat in voorliggend geval de brief van 9 oktober 1996 van de Commissaris-generaal volgende vermelding bevat : "Ce recours doit être introduit dans les quinze jours de la notification qui vous est faite par la présente"; dat met deze mededeling, die nagenoeg woordelijk de toepasselijke wetsbepaling overneemt, verzoekster genoegzaam op de hoogte werd gebracht van aanvang en duur van de beroepstermijn; dat het bestuur er geenszins toe gehouden was het begrip kennisgeving ("notification") aan de hand van de rechtspraak toe te

lichten; dat de Vaste Beroepscommissie terecht heeft overwogen dat de wet wat de aanvang van de beroepstermijn betreft, geen verdere informatieverplichting oplegt; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat in het vijfde middel, afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel luidens hetwelk overmacht de beroepstermijn verlengt, verzoekster laat gelden dat het ingevolge de organisatie van de postdiensten niet mogelijk was de aangetekende zending de dag van de aanbieding af te halen, dat de betreffende brief immers pas de volgende dag op het postkantoor beschikbaar was;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie terecht heeft geoordeeld dat er geen sprake van overmacht kan zijn, nu verzoekster daags na de aanbieding de zending heeft kunnen afhalen en derhalve over voldoende tijd beschikte om tijdig beroep in te stellen;

2.5.3. Overwegende dat van een verlenging van de beroepstermijn enkel sprake zou kunnen zijn geweest indien verzoekster ten gevolge van overmacht in de onmogelijkheid verkeerde de aangetekende zending te bekwaam tijd op het postkantoor af te halen; dat zo de aangetekende brief de dag van de aanbieding nog niet kon worden afgehaald, dit beletsel de volgende dag al niet meer bestond; dat het vijfde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op een februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.